Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

FRUMOASĂ ȘI BOGATĂ EȘTI PATRIA MEA SOCIALISTĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 9 (949) * miercuri 26 februarie 1964 * 8 pag. 30 bani

Imagine din peisajul industrial al frumoasei Văi a Jiului. Funicularele transportă cărbunele spre stațiile de preparare.

Anul acesta intîmpinăm un eveniment deosebit: marea sărbătoare națională — a XX-a aniversare a eliberării Romîniei. În intreaga țară oamenii muncii din uzine și de pe ogoare își îndeplinesc cu entuziasm angajamentele luate in cinstea marii sărbători.

În grupe, detașamente și unități, pionierii se pregătesc și ei cu insuflețire să întîmpine sărbătorește ziua eliberării patriei; cu succese tot mai frumoase la învățătură, activitate pionierească bogată și interesantă, cu acțiuni patriotice prin care să-și dovedească dragostea de muncă în folosul patriei!

Toți pionierii patriei noastre socialiste doresc fierbinte să întîmpine cu cele mai frumoase succese sărbătoarea eliberării. Cîți dintre voi, privind tabloul uriașei activități creatoare, minunatele și mereu sporitele realizări ale poporului condus cu înțelepciune de partid, n-ați simțit imboldul inimii de a cînta în versuri, sau de a zugrăvi cu penelul aceste mărețe realizări pe care le întîlniți în jurul vostru în fiecare oraș sau sat de pe cuprinsul patriei! Pentru voi, pionierii și școlarii, gazeta „Scînteia pionierului" organizează in cinstea marii sărbători naționale — a XX-a aniversare a eliberării Romîniei:

UN CONCURS DE COMPUNERI, NOTE DE CĂLĂTORIE, CULEGERI DE FOLCLOR, POEZII, DESENE ȘI FOTOGRAFII intitulat „Frumoasă și bogată ești patria mea socialistă".

În lucrările voastre veți descrie frumusețile și bogățiile meleagurilor natale, minunatele realizări ale regimului democrat popular din localitățile voastre, obiectivele industriale, șantierele de construcții, gospodăriile agricole colective și de stat pe care le-ați cunoscut cu prilejul vizitelor, excursiilor și drumețiilor voastre pionierești. Bineînțeles, multe din compunerile, poeziile sau fotografiile pe care ni le veți trimite vor înfățișa aspecte din viața școlară și pionierească, cele mai frumoase acțiuni pionierești, manifestări culturale artistice și sportive.

Concursul nostru va începe LA DATA DE 1 MARTIE 1964 ȘI SE VA ÎNCHEIA LA 15 AUGUST 1964. Se vor acorda numeroase premii: o bicicletă, ceasuri de mînă, aparate de fotografiat, truse stilou-creion, ustensile pentru pictură, echipamente de sport și mențiuni: cărți de literatură, stilouri, creioane mecanice, reproduceri de artă, abonamente la „Scînteia pionierului". Cele mai bune lucrări vor fi publicate în „Scînteia pionierului".

PIONIERI, CITIȚI ȘI POPULARIZAȚI ÎN PRIMA VOASTRĂ ADUNARE DE GRUPĂ CONCURSUL „FRUMOASĂ ȘI BOGATĂ EȘTI PATRIA MEA SOCIALISTĂ". ANTRENAȚI PE CEI MAI TALENTAȚI PIONIERI SĂ PARTICIPE LA ACEST CONCURS.

PE MĂSURĂ CE REALIZAȚI LUCRĂRILE PENTRU CONCURS, TRIMITEȚI-LE LA REDACȚIA NOASTRĂ CU MENȚIUNEA: PENTRU CONCURSUL „FRUMOASĂ ȘI BOGATĂ EȘTI PATRIA MEA SOCIALISTĂ".

AȘTEPTĂM PRIMELE VOASTRE LUCRĂRI ȘI VĂ DORIM MULT SUCCES!

REDACȚIA

La drum, pe frumoasele meleaguri ale patriei dragi!

TOTUL A PORNIT de la un detașament...

„Să facem o vizită la Atelierele de reparat material rulant, și-au spus într-o zi pionierii claselor a VI-a, detașamentul 2 de la Școala de 8 ani Vatra din Pașcani. Sînt în apropiere, și unii dintre noi nu cunosc atelierele decît din povestirile părinților".

Și hotărîrea lor a devenit faptă. Au venit dimineața la școală și s-au încolonat. Iată-i ajunși. Îi întîmpină maistrul principal de la secția a IV-a mecanică, tovarășul Petru Miron. Cunoaște atelierele ca în palmă. Doar lucrează de 24 de ani aici.

Prima cunoștință înainte de a pătrunde în halele imense ale atelierelor: *șubina* sau transbordorul cum îi spun muncitorii. E un fel de pod rulant care ajută la transportarea vagoanelor în atelier. Îl conduce un om vîrstnic, tovarășul Gheorghe. Mai are un an și iese la pensie. Cîte nu poate povesti!

El își amintește de luptele greviste din 1933. Pe atunci era aproape un copilandru, dar amintirea eroismului muncitorilor comuniști, a uteciștilor, e vie în memoria lui.

În fața atelierelor — o placă de marmură pe care sînt încrustate cîteva cuvinte, cuvinte de omagiu aduse acelora care cu trei decenii în urmă au însemnat cu trupurile și sîngele lor pietrele atelierelor...

Copiii ascultau emoționați cuvintele maistrului. Mai auziseră despre toate acestea la orele de istorie. Acum însă cuvintele calde ale muncitorului au adus ceva nou, vibrant în inimile lor.

Au vizitat apoi secțiile atelierelor: vagoane călători, mecanică, forjă... Cîndva, în secția forjă nu se putea pătrunde. Fumul de păcură și de cărbuni te orbea. Acum, cuptoarele sînt încinse cu gaz metan.

Așa au făcut cunoștință pionierii din detașamentul nr. 2 cu atelierele. Mulți dintre ei și-au regăsit pe cei apropiați: „Bună ziua, tăticule! Bună ziua, frate"

Le-au urmat exemplul!

Aflînd de la colegii lor despre vizita făcută la ateliere, pionierii din detașamentul nr. 1 și cei din detașamentul nr. 4 l-au invitat în mijlocul lor pe comunistul Petru Miron, rugîndu-l să le vorbească despre trecutul orașului Pașcani, despre noile realizări.

...Cu decenii în urmă Pașcanii erau o așezare tristă, unde mizeria bătea la fiecare ușă. Au urmat mulți ani de luptă. 1907: țăranii arestați sînt eliberați în stația Pașcani de muncitori. 1933: grevele ceferiștilor. Apoi, represiunile sîngeroase. Sute de copii rămași fără părinți, fără pîine. Pe urmă războiul, ruina...

În anii regimului democrat-popular, orașul a renăscut, a devenit altul. S-au înălțat blocuri muncitorești, o școală medie, o casă de cultură, policlinică, o gară nouă...

In fața copiilor s-au perindat ca pe un ecran cinematografic toate aceste evenimente. Nici pionierii din detașamentul nr. 3 nu s-au lăsat mai prejos. Ei au hotărît să cuprindă în filele unui album imagini din trecutul de luptă și din realizările minunate ale regimului democrat-popular. Primele file au și fost completate.

Vizitarea atelierelor, invitarea unui muncitor comunist și fruntaș, alcătuirea unui album — iată numai cîteva din acțiunile inițiate de pionierii unității nr. 6 de la Școala de 8 ani Vatra Pașcani în scopul mai bunei cunoașteri a orașului. Inițiativa aceasta nu a rămas însă numai în unitatea lor. La îndemnul tovarășei instructoare Viorica Secrieru, ei au organizat o întîlnire cu activele pionierești din oraș, la Casa pionierilor. Aci l-au invitat și pe tovarășul Manole Bucan, vechi membru de partid, care le-a vorbit despre orașul din trecut și de astăzi. Apoi, pionierii Iordăchescu Letiția, Vîzdoagă Iuliana, Miron Dan, Preda Mariana de la școala din Vatra Pașcani au povestit colegilor din celelalte școli ale orașului despre acțiunile întreprinse.

— Vom face ca voi! s-au angajat pionierii invitați la această întîlnire.

...Și voi, dragi cititori, le puteți urma exemplul. In fiecare localitate din patria noastră socialistă sînt multe, multe realizări frumoase, nenumărate mărturii despre succesele oamenilor muncii conduși de partid.

MARTA CUIBUȘ

Din însemnările unei INSTRUCTOARE SUPERIOARE DE PIONIERI

O îndatorire de seamă a activului pionieresc este să contribuie la atragerea tuturor pionierilor în activitățile ce se desfășoară în cadrul grupei, detașamentului sau unității.

Un exemplu din activitatea unității noastre este concludent în acest sens. Noi organizăm cu regularitate activități de duminică, cu prilejul cărora au loc competiții sportive, învățarea de cîntece și jocuri, vizionări de spectacole, concursuri. Cu toate că aceste acțiuni erau plăcute copiilor și erau mult popularizate, totuși unii dintre pionieri lipseau, și în special de la detașamentul nr. 2. Pentru remedierea acestei situații, colectivul de conducere al unității a organizat o adunare cu activul pionieresc, adunare la care președinta grupei nr. 1 a fost invitată să vorbească despre felul cum se pregătesc pionierii din grupă în vederea unor acțiuni de masă. De aici a reieșit că președinta de grupă, Joița Victoria, nu-i antrena la aceste activități pe toți pionierii, ba nu cerea nici sprijinul locțiitorului ei și al celorlalți doi ajutori ai președintelui de grupă.

Ca o urmare a acestei discuții a fost că la următoarea acțiune de masă (vizionarea spectacolului de la circul de stat) grupa cel mai bine reprezentată a fost grupa Victoriei.

Activul nostru pionieresc intervine cu promptitudine și în rezolvarea unor probleme mai dificile. Astfel, la detașamentul nr. 6 (din care face parte și clasa a V-a D) la sfîrșitul primului trimestru s-a constatat că situația la învățătură nu e prea strălucită. Membrii activului au arătat pionierei Șerbănescu Florica, președinta detașamentului, că trebuie să se sprijine mai mult pe președinții de grupe, iar aceștia să aibă o strînsă legătură cu ajutoarele lor. Unii pionieri ar putea răspunde de mobilizarea elevilor mai slabi la orele de meditații, alții de formarea unei grupe care să ducă temele acasă celor bolnavi și să-i controleze pe pionierii care lipseau nemotivat. Șerbănescu Florica a comunicat în detașament tot ce a discutat cu ea activul. Și trebuie spus că detașamentul și-a însușit toate propunerile de mai sus, ba a luat și alte măsuri. De pildă, au avut inițiativa de a organiza o adunare cu tema „Cum răspundem condițiilor create de partid". A fost o adunare bună, care și-a atins scopul ; din discuțiile purtate de pionieri ,a reieșit că a învăța bine înseamnă a-ți îndeplini o îndatorire de seamă față de partid, față de patria socialistă.

Asistînd la una din ore, la clasa a V-a C, am observat că în timpul explicației se auzeau murmure, printre care cuvintele „Mai repetați o dată", „Ce ați spus ?" și altele, adresate tovarășei profesoare. La sfîrșitul orei, am luat cîteva caiete și am constatat că pionierii nu știau să-și ia notițe.

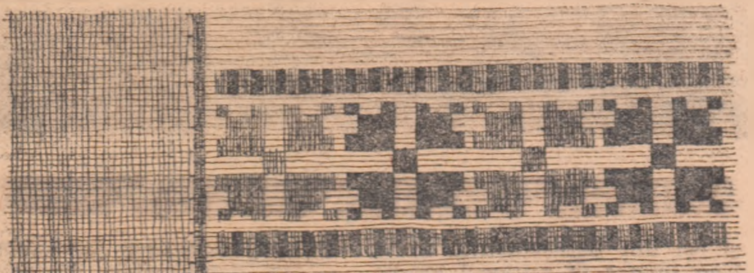
Discutînd cu președinta grupei, Petrescu Daniela, aceasta mi-a spus că tocmai voiau să organizeze o discuție despre felul în care trebuie luate notițele. La această discuție, a spus Daniela, ar fi bine să fie și o „expoziție" cu cele mai bune caiete de notițe.

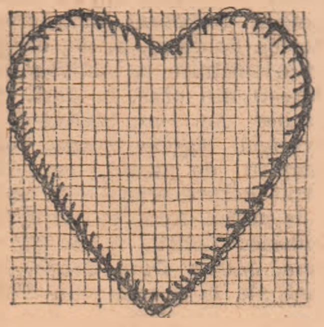
La scurt timp după această acțiune, am putut constata că majoritatea pionierilor își luau cu mai multă grijă notițe la ore

Activul pionieresc contribuie în mare măsură la crearea și dezvoltarea opiniei colectivului. Au fost multe cazuri cînd datorită unei opinii sănătoase din partea colectivului școlarii slabi la învățătură și disciplină s-au îndreptat. De exemplu, printre cei de care spuneam mai sus că acum sînt mai atenți la ore, se numără și Seceanu Nicoleta. Faptul că activul pionieresc perseverează în îndeplinirea inițiativelor sale face ca rezultatele să fie cele așteptate, și cu fiecare rezultat bun, autoritatea activului în rîndul pionierilor crește.

MARGARETA BOTEZ
instructoare superioară
Școala de 8 ani nr. 143,
București

Pentru 8 Martie

Cu prilejul Zilei internaționale a femeii, pionierii și școlarii pot pregăti felurite cadouri. Astfel, un semn de carte îl puteți confecționa pe o bucată de pînză (matador) canafas sau stofă subțire de rochițe, lungă de 250 mm și lată de 52 mm, pe care coaseți în puncte romînești modelul indicat în desen. Modelul îl veți coase cu două culori de ață : muline, bumbăcel sau coton perle, asortîndu-le după culoarea materialului.

Modelul se execută pe două fire, se fixează exact la jumătatea țesăturii, și îl încadrați cu un chenar format din două rînduri de puncte romînești.

După executarea modelului și a chenarului, la capete veți executa cîte un rînd de găurele lăsînd două fire libere de la model pînă la găurele.

Rezerva de 10 mm de la chenar pînă la margine o îndoiți pe dos, o prindeți cu punctul ascuns sau punctul zig-zag. După aceea spălați și apretați semnul de carte, apoi îl dublați pe dos, peste rezerva îndoită cu o bucată de mătase, fundă sau cogrenă folosind punctul ascuns. Din rezerva de 30 mm. de la capetele semnului de carte se trag firele pentru franjuri pînă la găurele și în felul acesta ați executat semnul de carte.

Mai puteți confecționa o pernită pentru ace, în puncte romînești.

Luați două bucăți de stofă sau postav pătrate, cu laturile de 50 mm și le croiți în formă de inimioară. Executați pe margine punctul de feston cu o ață colorată : coton perle, asortată la culoarea stofei. Pe una din aceste bucăți executați o broderie simplă tot cu coton perle, asemănătoare cu cea din figură. Cele două bucăți le montați apoi cu punctul oblic prin vîrfurile punctului de feston, iar spre sfîrșit lăsați o porțiune pentru a introduce vată și după aceea continuați montarea.

În partea superioară a pernitei montați o agățătoare, din aceeași ață.

Ajutați de tovarășii profesori veți putea confecționa și alte cadouri simple pentru mamele și surorile voastre.

Prof. ELISABETA JIANU
Palatul pionierilor,
București

La cercul micilor naturaliști de la Palatul pionierilor din București.

Sfaturi pentru micii naturaliști pe luna martie

Luna martie dă semnalul trezirii la viață a naturii. Micii naturaliști își încep activitatea în aer liber.

IN LIVADA : — se vor strînge și nimici frunzișul uscat, se vor tăia și arde ramurile uscate și atacate ; scoarța trunchiului se va curăța de licheni și mușchi folosindu-se o perie de sîrmă de oțel ; se vor dezveli trunchiurile de apărătorile contra iepurilor ; rănile, rosăturile și loviturile se vor spăla cu piatră vînătă 2—5 la sută și apoi se vor acoperi cu ceară de altoit, sau balegă de vită cu pămînt galben ; se vor lega bine, ferindu-se de apa care ar ajunge la rană ; trunchiurile se văruiesc cu var amestecat cu argilă ; pomii se vor stropi cu soluție de zeamă sulfocalcică, contra insectelor vătămătoare și a bolilor.

PLANTAREA PUIEȚILOR : vom planta puieții în gropile pe care le-am făcut încă din toamnă cu dimensiunile de 1—1,5 m lățime și 60—70 cm adîncime. Este bine ca plantarea să se facă de către perechi de 2 școlari, după ce gropile au fost umplute la jumătate adîncime cu pămîntul luat de deasupra cînd s-a săpat groapa. Puietul fasonat se va așeza cu rădăcinile resfirate lîngă tutorele de la mijlocul gropii la distanță de 4—5 cm. Se acoperă cu pămînt rădăcinile și se îndeasă cu degetele, apoi se face un „lighean" de pămînt în jurul gropii. Dacă e necesar se vor turna 2—3 găleți de apă. Se va lega puietul de tutore folosindu-se tei topit, iar între puiet și tutore se va pune un șomoiog de paie spre a-l feri de rănire.

ÎN GRADINA DE LEGUME : *se plantează sfecla, verdețurile, varza, conopida etc. Se termină semănatul în răsadniță.*

ÎN GRADINA CU FLORI : *se însămînțează micșunelele, ochiul boului și se pregătesc tuberculii de dalii pentru încolțit în lăzi.*

ÎN STUPINA : *în zilele călduțe și însorite, se observă zborul de curățire al albinelor, se cercetează populația, puietul, existența mătcii și cantitatea de hrană. Se dă hrană la nevoie (turtițe de zahăr pudră și miere). Se curăță urdinișurile de albine moarte și resturi (rumeguș de ceară), folosindu-se o pană de gîscă.*

ÎN GOSPODARIA AGRICOLA COLECTIVA : primăvara puteți ajuta la tratarea semințelor care se vor semăna în luna următoare, la alegerea cartofilor de sămînță, la îngrijirea vitelor.

În curînd va apare

LUMINIȚA nr. 3

Din cuprins :

De ziua mamei.

Noile întîmplări ale lui Buzdurucă dintr-o nucă.

Peripețiile lui Ciopîrțilă.

Tunete și fulgere în laboratorul profesorului CE-și-CUM.

Veți vizita Suceava participînd la :

„Minunata călătorie a prietenilor Luminiței pe meleagurile patriei"

Bucurii pionierești.

Recreația veselă.

Mărțișoare.

Cum te porți acasă ?

Aniversarea lui Țăndărică.

Întîlnirea Luminiței cu cititorii săi.

La CĂMINUL CULTURAL

A intrat în obiceiul pionierilor din școala noastră să prezinte în fața colectiviștilor din comună frumoase programe artistice pionierești. Nu de mult, într-o duminică dimineață, colectiviștii au asistat la o asemenea serbare dată de pionierii clasei a VII-a. Încă înainte de a începe programul artistic glasurile vesele ale copiilor se auzeau pînă departe. Se făcea ultima repetiție înainte de spectacol.

...Sala căminului s-a umplut repede. Micii artiști îmbrăcați în frumoase costume naționale s-au aliniat pe scenă și... cortina s-a tras. Serbarea a început. Au fost recitate poezii, au fost prezentate sceneta „Gică și Mioara", piesa „Pielea ursului" și multe cîntece pionierești. Cînd pe scenă au apărut dansatorii care au interpretat cîteva dansuri populare romînești — sala a izbucnit în aplauze. La fel și cînd Florea Florentina și Popescu Florica au interpretat cîntecul „Asta e Moldova mea", iar Ionescu Iulia cîntecul „Zii bade cu fluiera". Aceste serbări pe care le prezentăm în fața colectiviștilor le dăm în cadrul pregătirilor noastre pentru primirea distincției. La următoarea serbare care va avea loc, nu peste multă vreme, pe lîngă cîntece, dansuri și recitări vom prezenta spectatorilor și... cîteva surprize.

POPESCU VIORICA
cl. a VII-a, Școala de 8 ani Mărgineni, raionul Slatina

Acțiuni patriotice ale pionierilor
PE MELEAGURILE BRAȘOVULUI

Școala medie nr. 4 din Brașov. O clădire frumoasă prin linia modernă a construcției precum și prin felul în care este îngrijită. Aici iți atrag atenția niște panouri de mărimi diferite, care prezintă aspecte din agricultura și industria patriei noastre socialiste. Dar și copiii sînt dornici să contribuie prin forțele lor la opera de desăvîrșire a construcției socialismului! În primul rînd, prin învățătură și, de asemenea, prin diferite acțiuni patriotice. Cucu Lidia dintr-a V-a, de pildă, a adunat 180 kg de fier vechi în primul trimestru. Ea vrea să-i semene lui Galea Ion, din clasa a VII-a care, în trei „transporturi", ajutat de colegi, a adus 300 kg de fier vechi.

— Știți, ne-a spus Lidia, am citit în „Scînteia pionierului" despre inițiativa pionierilor din Galați, despre „trenul" lor. Mi-a plăcut. Vrem să le urmăm exemplul.

Anul trecut, Comitetul Orășenesc U.T.M. Brașov i-a premiat pe utemiștii și pionierii școlii cu un magnetofon. Ei au colectat 7 740 kg de fier vechi și au efectuat 30 000 ore de muncă patriotică. În carnet îmi mai notez cîteva nume de pionieri fruntași în acțiunea de stringere a fierului vechi: Szabo Clara, clasa a IV-a, Butnariu Mihaela, clasa a V-a, Popescu Ion, clasa a VII-a.

În lunile de primăvară, școala lor va fi și mai frumoasă, iar grădina, un adevărat vis! Stan Adriana și Gogu Emilia, din clasa a VI-a, și Brăteanu Paula din clasa a VII-a au pregătit deja butașii de mușcate, gladiole, petunii.

...Sîntem în Cristian, comună cu o gospodărie agricolă colectivă fruntașă. Oare pionierii școlii de 8 ani cunosc acest lucru?

Stînd de vorbă cu pionierele Ionescu Rozica, Urdea Aurica, Barbu Elena și cu pionierul Stroe Dănuț mi-am dat seama că este mult prea puțin spus „cunosc".

— Noua, pionierilor, ne este dragă gospodăria agricolă colectivă din comuna noastră — spuse Urdea Aurica și sîntem mîndri de ea. Tovarășul brigadier Buholzer, secretarul organizației de bază P.M.R., nu o dată i-a lăudat pe pionierii unității pentru ajutorul dat gospodăriei. Printre cei lăudați au fost mai întotdeauna și Gheorghiu Doina, Olteanu Dănuț, Wagner Haide, Banciu Silvia, Piștea Aurora, Marcu Ion.

Cînd am aflat că în toamnă pionierii au efectuat 5 500 ore de muncă patriotică la strînsul recoltei gospodăriei (culesul cartofilor, de exemplu) am priceput mai bine ce înțeleg ei prin dragoste față de gospodăria colectivă și pasiune de a munci.

Mi-am continuat drumul. La 3 km de comuna Cristian, pe șoseaua ce duce spre Bran, se găsește Rîșnovul, cunoscut între altele prin cetatea sa veche din secolul al XIII-lea.

Am pătruns... nu în cetate, ci în Școala de 8 ani. Și nu mi-a părut rău.

Aflați și voi, dragi cititori, că pionierii școlii sînt tare harnici. De ce? Din an în an au o tot mai bogată activitate patriotică. Iar anul acesta, numai în primul trimestru, au curățat 7 ha pășune, au îngrijit 2 ha de arboret și pepiniera de brazi, au plantat 1 400 de puieți. Pentru viitorul apropiat au gînduri și mai îndrăznețe. Abia așteaptă primăvara ca să planteze noi puieți. Ați vrea să știți și cum îi cheamă pe cei mai harnici dintre cei harnici? Iată-i: Nan Nicolae, Petric Elena, Ducaru Elena, Ilie Elena, Boteanu Ștefania, Dobrescu Corina, Proca Eugenia, Brezeanu Gheorghe, Lupu Ioan.

Tuturor, felicitările noastre!

ANA GHEȚEA

Un joc pentru voi:
PODUL

Se formează două echipe egale ca număr, apoi se aleg prin tragere la sorți doi elevi care vor fi legați la ochi și vor forma „podul" propriu-zis. La un semnal, pe sub arcada „podului" va încerca să treacă neobservat, cîte un elev. Dacă face zgomot și este atins prin lăsarea mîinilor celor doi care formează podul, pierde un punct.

Cîștigă echipa cu cei mai puțini elevi atinși. Iată-i pe cîțiva pionieri de la Școala de 8 ani nr. 64 din București în timpul acestui amuzant joc.

Foto-text: GR. PREPELIȚĂ

Profesoara urmărea cu atenție evoluția micilor dansatori din clasa a V-a. Interpretau un joc popular din partea locului. Era o repetiție obișnuită. Pașii se mai greșesc, ritmul nu e întotdeauna respectat, în schimb, copiii dovedesc o mare dorință de a învăța.

— Mihăiță, îi spuse profesoara lui Fruntelată Mihai, care era pereche cu Ifrim Maria, vino puțin!

Și Mihăiță, ascultător, veni.

— Uite, ce-ar fi dacă de acum înainte ai trece pereche cu Albu Jenica?

— Eu nu dansez decît cu Marioara.

— Da, dar noi am vrea să avem o formație mai numeroasă.

— Nu vreau să dansez cu Jenica, obiectă Mihai. Nu știe să joace...

— O să învețe de la tine!

— Nu vreau! N-are nici note bune...

— Dar o să aibă! E perseverentă. Cu timpul, poate că va ajunge printre pionierii fruntași.

— Nu știu, repetă încăpățînat Mihai. Are note slabe și nu-i pricepută la joc. Nu dansez cu ea.

Trebuia s-o fi văzut pe Jenica în clipele acelea. Era foarte tristă. Nu-și amintea să-l fi supărat vreodată pe Mihai cu ceva. Dimpotrivă, îl admirase întotdeauna, este doar un băiat serios, fruntaș la învățătură. Și iată că, pe neașteptate, acest băiat se poartă de parcă nici n-ar fi coleg cu ea! Poate că totuși ea a greșit cu ceva? Nu cumva și alți copii din clasă sînt de părerea lui Mihai?

— Nu, nu sînt de părerea lui Mihai! a spus cu hotărîre Cimpoieru Nicușor, președintele detașamentului.

— Mihai greșește! a adăugat puțintel mînios Nicuț Emil.

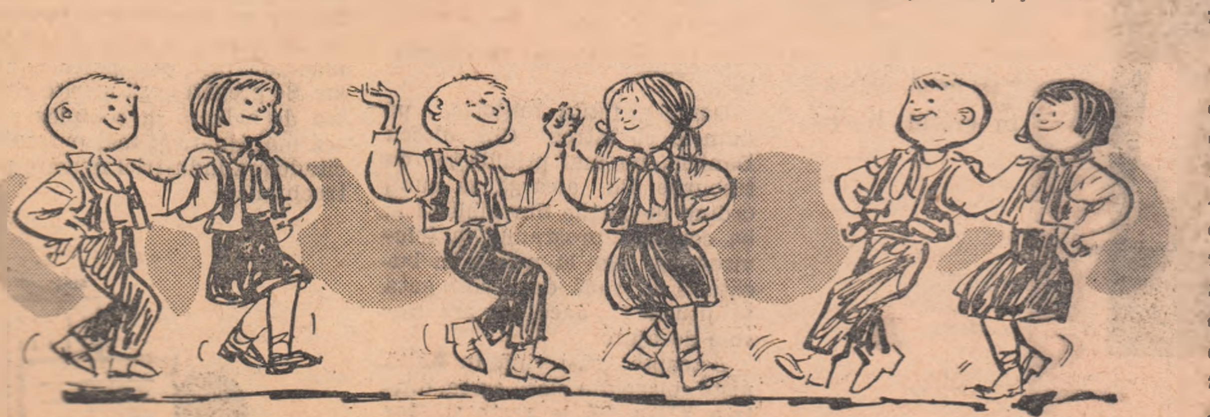
— Ce face el nu-i purtare pionierească! a întărit Cioromela Victor.

„Motivele" purtării lui Mihai le-am văzut. Să vedem acum care sînt motivele pentru care opinia grupei de pionieri a fost alta decît a lui Mihai. Iată-le: 1 — Nu scrie nicăieri că prietenii trebuie să ți-i alegi numai după carnetul de note. 2 — Nu s-a spus niciodată că dintr-o echipă pionierească de dansuri trebuie să facă parte numai... „artiști" emeriți! 3 — Albu Jenica e o pionieră care ține la onoarea grupei; deși nu avea note prea bune, atunci cînd s-a propus ca nimeni din grupă să nu rămînă corigent, ea și-a dat toată silința și a promovat. Într-adevăr, grupa n-a avut la sfîrșitul ultimului trimestru nici un corigent. 4 — Jenica e disciplinată, are voință; aceste calități, pe care le-a dovedit, o pot duce spre rezultate și mai bune.

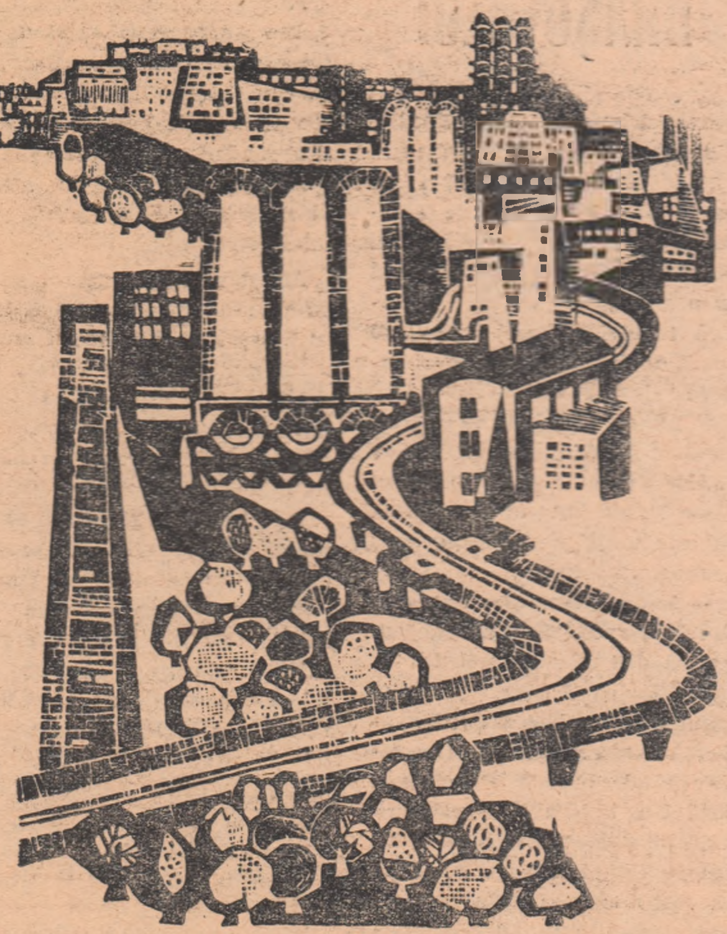
— Cu Albu am să joc eu, a spus Nicuț Emil. Dansurile nu-s grele, o s-o învăț. Iar tu, Mihai, mai gîndește-te...

Mihai s-a înroșit. De rușine. Iar Jenica, timidă ca de obicei, a zîmbit. De bucurie. În fond, ce s-a întîmplat? S-a întîmplat că în clasa a V-a de la Școala de 8 ani din Busu, raionul Strehaia, era să intre o persoană foarte urîcioasă — îngîmfarea, și încă una la fel de nesuferită, egoismul, dar pionierii le-au dat imediat afară!

OVIDIU ZOTTA

ONEŞTI

ORAŞUL PETROCHIMIŞTILOR

de AL. DINU IFRIM

Gravuri din ciclul „Oneşti"
de CONSTANTIN PLACINTĂ

La combinat

Autobuzul pornit cu două ore în urmă de la Bacău mai are încă destulă cale de străbătut. Oneştiul însă îşi face cunoscută prezenţa de departe: monumentale construcţii din beton şi metal se înalţă în văzduh, departe, pe Valea Trotuşului, estompîndu-se la orizont. La dreapta — cvartalele însorite ale noului oraş, al cărui certificat de naştere a fost parafat numai cu un deceniu şi ceva în urmă; la stînga şi în faţă — marele complex industrial cu turlele suple, scînteietoare ale rafinăriei, cu combinatul chimic, cu combinatul de cauciuc sintetic...

La indicaţia partidului, aici s-au construit mari uzine. Ele constituie o mare victorie, un însemnat pas înainte pe calea dezvoltării industriei noastre chimice şi petrochimice.

Primul popas îl facem la secţia fenol, de pe lîngă combinatul de cauciuc.

La tabloul de comandă, un bărbat cu fire de argint la tîmple, descifrează pe cadranele feluritelor aparate de precizie mersul automat al maşinilor, transformările ce se petrec în instalaţiile de dincolo de clipirile beculeţelor roşii, albastre sau violete.

Cunoscîndu-l pe operatorul Gheorghe Dumitraşcu cum se descurcă în tainele chimiei, nu-ţi vine să crezi că numai cu cîţiva ani în urmă îl aflai urcat pe schelele combinatului, ca constructor dulgher. După terminarea lucrărilor a lăsat la o parte ferăstrăul şi ciocanul şi a luat în mînă manualul cu formule chimice, a învăţat. Acum este muncitor petrochimist. Oamenii au crescut o dată cu combinatul. Şi Gheorghe Baciu, şi Marin Oprea, şi Olimpia Martin. Fostul maistru Dan David şi-a terminat nu de mult studiile superioare la Bucureşti, la Politehnică. Cartea a devenit aici prietenul tuturor: aproape cinci sute de oameni urmează — la seral sau fără frecvenţă — şcoli medii, de maiştri, studiază la facultate.

Pe inginerul Dan David l-am găsit aplecat deasupra unei planşe. Cu creionul în mînă, studia diagramele ce indicau, pe schimburi, mersul întrecerii socialiste pe primele două săptămîni din februarie.

— Bun de tot! Am depăşit şi în această perioadă planul, constată inginerul, urcînd liniile mai sus, ca pe un portativ.

Ochii plini de lumină exprimau bucuria şi satisfacţia ce ţi-o dă munca împlinită cu vrednicie creatoare.

Arhitectură şi... puţină istorie

Cel care venea pe aici cu cîţiva ani în urmă, cînd oraşul era la începutul existenţei sale, admira blocurile stil vilă de pe strada principală pe atunci, pe care le mai văzuse parcă şi într-un alt oraş tînăr: Victoria — noul oraş de la poalele Făgăraşilor.

Acum au apărut noi cvartale, cu construcţii şi mai impunătoare, şi mai moderne, vopsite în culori pastelate, plăcute.

Oneştiul trăieşte o viaţă intensă: peste 40 000 de locuitori are în prezent oraşul.

Dar, ca să ne dăm şi mai bine seama de ceea ce s-a construit şi se va mai construi încă aci, să-i facem o vizită inginerului şef al şantierului nr. 3 oraş — tovarăşului Pavel Coseac:

— S-au dat în folosinţă pînă la începutul acestui an un număr de 6 200 de apartamente, ne informează tovarăşul Coseac. Este vorba de zeci şi zeci de blocuri, unele dintre ele cu nouă şi zece etaje, blocuri cu apartamente confortabile, cu spaţii speciale destinate jocurilor copiilor. Pînă la sfîrşitul anului în curs îşi vor mai primi oaspeţii încă 520 de apartamente.

— Dar în privinţa şcolilor?

— Mai înainte de aceasta, aş vrea să amintesc unele „amănunte" în legătură cu situaţia din trecut, cu ceea ce a fost aci altădată. Fostul sat Oneşti, pe locul căruia a apărut oraşul, era cufundat în întuneric, prin ochiurile geamurilor abia răzbătea lumina fumegoasă a lămpilor cu gaz. Şcoli, pe atunci? Două. Acestea pentru... cinci sate! Pentru Oneşti şi alte patru din jur. Erau în schimb circiumi: 13 de toate! Cea mai arătoasă, era a arendaşului moşiei pe care trudeau sătenii nevoiaşi, a lui Ghiţă Goagă...

Dar, să revenim la prezent. S-au ridicat în ultimii ani o şcoală medie cu 18 clase, trei şcoli de 8 ani cu cîte 16 clase fiecare, precum şi frumoasa clădire a complexului şcolar petrochimic. Pe lîngă cinemascopul existent, în lunile următoare va fi terminată construcţia unui nou cinematograf, precum şi a unui mare complex spitalicesc.

Poşta, telefoanele, marile complexe speciale instalate la parterul unor blocuri, sau independente, magistralele cu blocuri strălucitoare, învăluite seara în neon, fac ca Oneştiul să se înscrie în rîndul oraşelor moderne, trăind aceeaşi viaţa tumultuoasă a edificiilor industriale învecinate.

Dezvăluind tainele chimiei.

O nouă arteră în oraşul Oneşti.

Marile estacade.

Acasă la Daniela

O familie simplă de muncitori.

Daniela, fetiţa mijlocie, pe numele ei întreg Chirculescu Daniela, nu mai pridideşte cu treburile. Ba aleargă să pună ordine în cărţile din bibliotecă, ba consultă programul la televizor, ba fuge la mama în bucătărie să vadă dacă sînt gata prăjiturile; dacă nu are nevoie de ajutor.

Aşteaptă să-i vină în vizită nişte colege din clasă cu ea, dintr-a VII-a. Să le arate şi lor apartamentul nou-nouţ cu patru camere, în care s-au mutat.

De fapt, Daniela nu-i singură, are şi ajutoare. O soră, Angela, pasionată de plante şi flori, pe care de abia aşteaptă să le vadă înflorind în balcon, în primăvară, îşi găseşte de lucru mai mult pe lîngă ferestre. Udă muşcatele, ficusul, oleandrul. Altă soră, Ecaterina, calcă o faţă albă, curată, pentru masa din sufragerie.

Dar iată că se aude soneria. Daniela aleargă la uşă, deschide.

— Bună ziua, spun fetele intrînd gălăgioase în casă, grăbindu-se să observe cu ochi critici cum e aranjat apartamentul, să vadă dacă Daniela... are gust. Se mulţumesc cu o constatare fugară: soneria sună din nou.

— O fi Gabriel, se bucură fetele. Să-l auzim şi noi cum cîntă!

Pe uşă apare, într-adevăr, Gabriel, fratele fetei gazdă, pionier şi el, elev în clasa a V-a. A fost la Casa pionierilor din oraş, unde activează la cercul de vioară.

Nu s-a lăsat rugat, a lipit vioara de bărbie şi, sub degetele subţiri, strunele au prins să tresară în sunete melodioase, uneori cam stîngace, dar pline de prospeţime. Melodie curată, frumoasă, ca însăşi copilăria lor fericită.

Băieţii de la profesională

Cornelia Prăjinaru, profesoara de chimie, urmăreşte cu atenţie experienţa.

Cîmpeanu Mihai, Mircea Gheorghe, Laib Cornel şi ceilalţi elevi din jur se bucură. Sub privirile lor, lichidul din retorta de sticlă capătă o culoare trandafirie. Semn că băieţii au combinat corect soluţiile.

Laboratorul şcolii, înzestrat cu toată aparatura necesară pentru experienţe, le dă elevilor o imagine din frumuseţea meseriei de petrochimist. Emoţia este însă copleşitoare cînd, în zilele de practică, păşesc pe sub arcadele de metal ale combinatului, cînd se află faţă în faţă cu instalaţiile complicate care prefac materia primă în cauciuc, în diferite produse petrochimice. Elevii nu pierd o clipă, observă, învaţă cu ardoare, răspunzînd grijii părinteşti a partidului prin note bune şi foarte bune. Se pregătesc temeinic: ca mîine vor intra în combinat ca tineri muncitori petrochimişti; se vor bucura ştiind că în roţile autocamioanelor şi tractoarelor făurite la Braşov, în benzile transportoare din mine, se află şi cauciuc plămădit prin priceperea minţii lor. Se pregătesc să merite cinstea de a lucra la complex, în cea mai tînără şi mai puternică citadelă a industriei noastre petrochimice.

In slujba păcii

La 23 februarie 1964, popoarele Uniunii Sovietice au sărbătorit 46 de ani de la crearea Forțelor Armate Sovietice. De-a lungul întregii sale existențe, armata sovietică și-a îndeplinit cu credință și eroism misiunea ei istorică de a sta de strajă cuceririlor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, de a sluji cauza clasei muncitoare, cauza păcii. De neuitat vor rămîne în conștiința omenirii faptele de arme săvîrșite de ostașii sovietici în anii celui de-al doilea război mondial. În marile bătălii purtate în fața Moscovei și Leningradului, în luptele de la Volga pînă la Berlin, forțele armate sovietice au nimicit pas cu pas mașina de război fascistă. Apărîndu-și patria, ostașii sovietici au dat mari jertfe de sînge pentru a veni în ajutorul celorlalte popoare robite de fascism.

Oamenii muncii din țara noastră vor cinsti veșnic amintirea eroicilor ostași romîni și sovietici, care și-au dat viața pentru libertatea patriei noastre, pentru înfrîngerea fascismului.

Armata romînă, alături de armata sovietică eliberatoare, a dus o luptă plină de vitejie în războiul pentru eliberarea teritoriului național al patriei noastre, pentru zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste.

În lupta comună antihitleristă s-a pecetluit frăția de arme romîno-sovietică, expresie a prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele noastre.

ÎN REȘEDINȚA DE IARNĂ

Vîntul sufla rece și sec printre ostrețe, încercînd să ridice păturile de pe serele cu răsaduri de leguminoase. Pe un asemenea timp galițele, fie ele și moțate, nu prea stau pe afară.

De aceea, primirea ne-a fost făcută în reședința de iarnă. Pereții proaspăt văruiți, geamurile mari, luminoase, o sobă spațioasă, înaltă, caldă și albă, erau în izbitor contrast cu... „parchetul" realizat din uruială și pleavă. Locatarele însă nu erau indispuse din această cauză. Ba s-ar putea spune că, dimpotrivă, le convenea. (E știut că, chiar și cea mai demnă găină pînă nu scurmă de cîteva ori cu ghearele prin pleavă nu consideră că a servit masa). Și de fapt aici, în reședința lor de iarnă, nu prea au altceva de făcut. Seara, se culcă o dată cu... găinile și dimineața se scoală cînd cîntă cocoșii de ziuă. Și tot de atunci apare printre ele îngrijitoarea lor Maria Marinescu. N-am putea spune că tovarășa Maria cunoaște după nume pe toate pensionarele ei. Sînt peste 720, și care mai de care mai moțată. Unde mai pui că sînt în uniformă ; unele albe cu fundă roșie pe... creastă, din rasa Leghorn, iar altele cafenii, din rasa Rhode-Island. Creasta e la fel, roșie. Și mai au un punct comun : sînt grase toate. Dar chiar dacă nu le cunoaște pe nume, cunoaște bine tabieturile lor și toată ziua le face pe voie.

Ea știe cum să le îngrijească. A învățat asta și la cursurile zootehnice pe care le frecventează. Cu grijă, la anumite ore, în uruiala cu care le hrănește, amestecă în proporția cea mai potrivită praf de cretă furajeră, praf de oase, ba chiar și carne. Și dumnealor, galițele, obișnuite cu îngrijitoarele lor, știu să se comporte civilizat. Pot, la o adică, să ciugulească fără sfială grăunțele din palma întinsă. Am încercat și eu să mă împrietenesc cu ele, dar neavînd boabe am întins palma goală. O galiță care s-a lăsat păcălită, m-a privit cu reproș de parcă ar fi spus : Te ții de glume ! Ce-ar fi dacă și noi ne-am preface numai că facem ouă ?

Și ele, într-adevăr, nu se prefac. Deși la G.A.C. Bălăceana sectorul zootehnic este foarte tînăr, în anul trecut a adus gospodăriei un venit de peste 370 000 de lei. Anul acesta va fi productivă și secția păsări.

... Gălăgioase, găinele au început să spună ceva în păsăreasca lor. Tovarășa Maria a înțeles, și... le-a pus apă în jgheaburi speciale.

Am plecat să vizităm și serele. Frumos și interesant. Nu degeaba pionierii Călărașu Maria, Petre Vasilica, Ion Maria, Zorea Vasile și alții se duc cu plăcere să dea ajutor acolo unde și prezența lor este utilă. Asta mai ales primăvara, la răsaduri, și la păsări, cînd sînt puii mici...

M. CALIN

UN RĂSPUNS PE SĂPTĂMÎNA

O BUCURIE ȘI UN ÎNDEMN

Sînt foarte bucuros că mi-a căzut în mînă scrisoarea pionierului Ciorbă Mihai din Falcăul de jos, comuna Boghiș, raionul Simleu, regiunea Crișana. Autorul descrie o vizită a pionierilor și școlarilor la gospodăria agricolă colectivă din localitate. Firește, vizita s-a dovedit nu numai plăcută, dar și deosebit de instructivă. Cei 98 de vizitatori s-au întors la casele lor cu tolba plină de frumoase învățăminte și amintiri. Construcțiile văzute acolo, metodele de muncă și hărnicia colectiviștilor, pe care le-au putut observa la fața locului, explicațiile ce li s-au dat cu toată răbdarea, sînt tot atîtea cîștiguri pentru întreaga lor viață. Asemenea vizite merită a fi organizate adeseori și pretutindeni, pentru a deschide orizonturi largi elevilor și a le îmbogăți gîndurile.

Dar citind scrisoarea, bucuria mi-a fost cu atît mai mare cu cît am descoperit în pionierul Ciorbă Mihai un mînuitor iscusit al condeiului. Tocmai despre această descoperire aș vrea să vorbesc mai la vale.

Iată, de pildă, cum descrie Mihai drumul către gospodăria colectivă :

„Noi, cei 98 de pionieri, alături de școlari, am pornit la drum discutînd cu aprindere despre această excursie. Pînă a nu ajunge la țintă am întîlnit lucruri interesante. Pe marginea drumului duzii își leagănă ramurile golașe în adierea vîntului. În vara trecută acești duzi au răsunat de cîntecele voioase ale pionierilor cățărați în vîrful lor și culegînd frunzele late, cu care au săturat lăcomia viermilor de mătase".

Apoi, îmi îngădui să citez din scrisoarea lui Mihai un alt fragment care mi-a plăcut foarte mult :

„În țarcuri se aflau oi cu lînă mătăsoasă, care ne priveau cu ochii lor blînzi. În grajduri, vițeii grași, țesălați de curînd, rumegau politicoși pe așternuturi de paie gălbuie. Berbecii cu gîturi puternice și coarne răsucite riciiau pămîntul cu iz de bălegar. Un mînz cu picioare iuți zburda pe lîngă mamă-sa, cu urechile ciulite. Într-un colț, un taur uriaș trăgea nervos de lanțul cu care era legat.

Am părăsit aceste ființe, lăsîndu-le în treburile lor și am pornit curioși mai departe".

Foarte frumos, dragă Mihai !

Știi ce mi-am spus după ce am citit scrisoarea ta ? Mi-am spus : „Ciorbă Mihai din clasa a VI-a B scrie frumos, literar. Trebuie să i-o mărturisesc la prima ocazie."

Și iată ocazia a sosit. Aceste rînduri să-ți fie îndemn. Nu te îngîmfa, nu te lăsa pe tînjeală, ci dimpotrivă, învață cît mai mult, cu cinste și modestie. Citește literatură bună, urmărește cu sîrguință scrisul celor mai de seamă scriitori, pătrunde frumusețea cărților și privește cu ochii deschiși viața, natura cu toate comorile ei, oamenii cu faptele lor minunate. Și scrie pe hîrtie impresii, întîmplări, fără grabă, fără vorbe mari și goale, fără să te crezi mai grozav decît alții și cu moț în frunte. Așa, temeinic, serios, ai putea în anii viitori să ajungi, poate, scriitor. Ceea ce îți doresc din toată inima.

Mai dă-mi, din cînd în cînd, o veste.

EUGEN FRUNZA

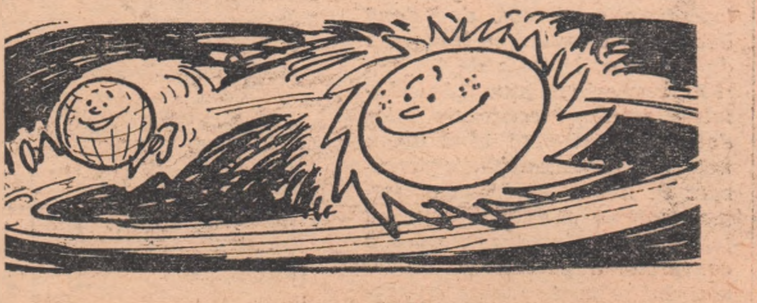
Ce este un an bisect?

Anul acesta, spre deosebire de anul trecut, luna februarie are nu 28 de zile, ci 29 — cu una mai mult. De ce ?

După cum se știe, mișcarea de rotație a Pămîntului în jurul axei sale se efectuează în 24 de ore ; mișcarea de revoluție în jurul Soarelui, o efectuează într-un an. Durata exactă a unui an este de 365 de zile, 5 ore, 48 de minute și 45,6 secunde sau 365,242 195 de zile. Datorită faptului că această durată nu reprezintă un număr întreg de zile, începutul anului nu se produce la 1 ianuarie ora 0, ci se deplasează cu aproximativ 6 ore în fiecare an. După fiecare 4 ani, calendarul avansează cu cîte o zi. Astronomii cunoșteau încă din vechime, cu suficientă precizie durata anului, însă nu se ținea seama de ea în nici un calendar. Haosul existent în stabilirea datelor era așa de mare, încît introducerea unui calendar corect se cerea tot mai mult. Astfel, din inițiativa împăratului Iuliuș Cezar, un grup de astronomi condus de Sosigene au alcătuit un calendar care a primit numele de calendarul iulian. Durata anului era socotită de 365 de zile și 6 ore. Anul era împărțit în 12 luni, luna februarie avînd 28 de zile. Pentru a se ține seama de cele 6 ore ce se acumulează în fiecare an, s-a hotărît ca fiecare al patrulea an să aibă 366 de zile, ziua suplimentară adăugîndu-se lunii februarie. Un asemenea an s-a hotărît să se numească an bisect ; denumirea vine de la cuvîntul latinesc „bissextus".

Se poate ști dacă un an este bisect sau nu după cum numărul anului respectiv se împarte sau nu la 4. De exemplu, anii 1960, 1964, 1968 sînt bisecți.

Trebuie reținut faptul că diferitele reforme ale calendarului în decursul timpurilor (propuneri în sensul acesta există și în zilele noastre, la O.N.U.) s-au făcut pentru a se pune în concordanță cît mai bine anumite date din calendar cu anumite momente din perioada de rotație a Pămîntului în jurul Soarelui.

Ca acum o mie de ani...

Fetițele pe care le vedeți în fotografia de sus sînt din Pakistanul de Est. Ca să-și facă o turtă pentru hrană, ele pisează boabe cu piatra — procedeu folosit și cu o mie de ani în urmă...

I.

Mai mulți cititori ne-au rugat în scrisorile lor sosite la redacție să publicăm un articol despre apariția vieții pe Pămînt. Rugămintea cititorilor va fi împlinită de ciclul de articole pe care îl inaugurăm astăzi, articole scrise de academicianul *Eugen Macovschi*, directorul Institutului de Biochimie al Academiei R.P.R.

În trecut, la întrebarea „Cum a apărut viața pe Pămînt?" se dădeau răspunsuri diferite. Unii credeau că viața a fost creată de o ființă supranaturală („teoria creaționistă"). Alții susțineau că peste tot în univers este răspîndită o forță veșnică și misterioasă, numită forță vitală sau suflet, care se unește cu materia și îi dă viață; cînd o ființă moare, această forță, sau suflet, se desprinde de materie și astfel materia încetează să trăiască („teoria forței vitale").

A fost răspîndită și credința că din mîl și diferite resturi în putrefacție, sub acțiunea căldurii și razelor solare, se pot forma de la sine diferite ființe vii („teoria generației spontanee"). A mai fost și părerea că viața este pur și simplu rezultatul fenomenelor fizice și chimice obișnuite, îmbinate între ele într-un anumit mod („teoria mecanicistă"). În fine, s-a susținut că viața a fost adusă pe pămînt de pe alte planete, sub forma unor germeni atît de mici și ușori încît au putut străbate spațiile interplanetare și chiar interstelare și, ajungînd pe pămînt, s-au înmulțit, iar prin evoluție au dat naștere la ființele vii actuale.

S-a constatat însă că nici una dintre aceste păreri nu corespunde realității. Cercetările științifice din ultimul timp au dovedit că singura teorie justă despre originea vieții pe Pămînt este teoria elaborată de academicianul sovietic A. I. Oparin, directorul Institutului de Biochimie din Moscova, teorie care este bazată pe concepția materialist-dialectică despre lume.

Într-adevăr, după F. Engels, viața este o formă specială de mișcare a materiei, deosebită calitativ de mișcarea obișnuită, iar materia vie a apărut pe Pămînt prin evoluția naturală a materiei ne vii.

Pentru a lămuri modul cum materia ne vie prin evoluția ei s-a transformat în materie vie, academicianul A. I. Oparin a strîns toate datele științifice de pînă acum despre evoluția pămîntului și materiei. Prin studiul atent și amănunțit al acestor date, a ajuns la concluzia că în evoluția materiei de la materia ne vie la cea vie, se pot distinge trei etape principale:

La început, cînd pe Pămînt încă n-a existat viața, s-au format diferite substanțe organice, adică substanțe asemănătoare celor din care sînt alcătuite ființele vii actuale (prima etapă); apoi, aceste substanțe au început să se unească între ele în așa fel încît au apărut un fel de aglomerări care au fost denumite coacervate; înăuntrul coacervatelor au început să se producă diferite transformări chimice și s-au format diferite structuri (etapa a doua); în fine, coacervatele alcătuite din materia organică ne vie, s-au transformat în materie vie care, prin evoluția ulterioară, a dat naștere la ființele vii actuale (etapa a treia).

În viitoarele numere ale gazetei „Scînteia pionierului", voi arăta pe scurt, copii, cum a evoluat materia în decursul celor trei etape, pentru ca să vă dați seama de modul cum a apărut viața pe Pămînt.

Acad. EUGEN MACOVSCHI

ȘTIAȚI CĂ...

... eschimoșii sărbătoresc Anul Nou cu ocazia căderii primei zăpezi? Anul Nou este dată nestabilită, nu ca la majoritatea popoarelor care sărbătoresc Anul Nou la 1 Ianuarie.

... oamenii de știință au stabilit că Australia se deplasează? Că viteza de mișcare a continentului Australian dinspre Oceanul Indian spre Oceanul Pacific este de circa 5 cm anual?

... un milion de miliarde de electroni cîntăresc la un loc a miliarda parte dintr-un miligram?

... o picătură de ploaie, avînd un diametru de un milimetru conține 17 miliarde de miliarde de neutroni?

... dintre toate ființele, plantele trăiesc cel mai mult? Iedera trăiește 200 de ani. Frasinul 300—400 de ani. Stejarul 400—600 de ani, teiul și bradul sînt milenari, chiparosul multimilenar (atinge 3 000 de ani), iar boababul din regiunile tropicale cinci milenii.

...arheologii irakieni au descoperit tăblițe de lut din care reiese că matematicieni necunoscuți foloseau vestita teoremă a lui Pitagora cu 1 500 de ani înainte de nașterea acestuia?

Spectacole pentru voi...

Sîntem la teatrul „Țăndărică". De la început, ne-a întîmpinat o atmosferă de șantier: se lucrează intens la noua sală, amenajată în localul fostului cinematograf al tineretului. Iată cîteva din surprizele plăcute pe care vi le pregătește prietenul vostru „Țăndărică": piesa-basm de inspirație folclorică „**Afin și Dafin**" de **Viorica Filipoiu**, scenariul regizoarei **Margareta Niculescu** după povestirea „**Katia și crocodilul**" și spectacolul **Shakespeare**.

Al doilea popas — la Teatrul pentru tineret și copii. Și aici se pregătesc noi spectacole: „**Vulpile**" de **L. Helmer**, „**Himera**" de **P. Everac**, iar punerea în scenă a piesei „**Nu prea albă ca zăpada și motanul descălțat**" se apropie de sfîrșit. Ceva neobișnuit? Desigur, cu toții știm de „**Motanul încălțat**" sau de „**Albă ca zăpada**"; dar de data aceasta lucrurile stau altfel, căci motanul „descălțat" nu e altul decît Radu, băiatul mofturos și nepriceput — și cum oare ar putea fi „albă ca zăpada" o fetiță leneșă și dezordonată cum este Cristina? Veți afla însă și mai multe în curînd, cînd va începe să se reprezinte pentru voi piesa scriitorului **Alecu Popovici** „**Nu prea albă ca zăpada și motanul descălțat**" pe muzica lui **Vasile Veselovski**.

În sfîrșit, punctul terminus al călătoriei — Teatrul de Operă și Balet. În sala cea mare, sub indicațiile regizorului **Hero Lupescu**, se repetă opera tînărului compozitor **Cornel Trăilescu**: „**Motanul încălțat**" (după basmul lui Perrault), a cărei premieră se apropie. Compusă pe o muzică accesibilă în care unele acorduri amintesc de cîntecele de joacă ale copiilor—opera „**Motanul încălțat**" constituie, alături de celelalte spectacole noi, una din numeroasele bucurii pe care vi le oferă lunile februarie și martie.

Prin urmare, nu mai rămîne, dragi pionieri, decît să așteptați cu nerăbdare premierele!

Scenă din spectacolul „Nu prea albă ca zăpada... și motanul descălțat".

V.CATANESCU

REBUS

TRIVERB LA GHEȚUȘ,
(4, 2, 8,)

CRIPTOGRAFIE CU FULGI
(5, 2, 2, 5)

BIVERB CU STELUȚE DE ZAPADA
(8, 4)

TRIVERB CU FULGI DE ZAPADA
(5, 4, 8)

MIHAI PĂTRAȘCU

CUM SĂ CONFECȚIONĂM UN STATIV PENTRU EPRUBETE

Stativele pentru eprubete au forme și dimensiuni diferite. Ele sînt alcătuite din doi pereți laterali și din două sau mai multe rafturi prevăzute cu găuri pentru așezarea eprubetelor. Stativele pentru eprubete se pot executa din lemn de tei, de brad sau din fag, uscat și fără noduri sau crăpături.

Să vedem cum putem confecționa un stativ pentru eprubete ca cel din desenul nostru.

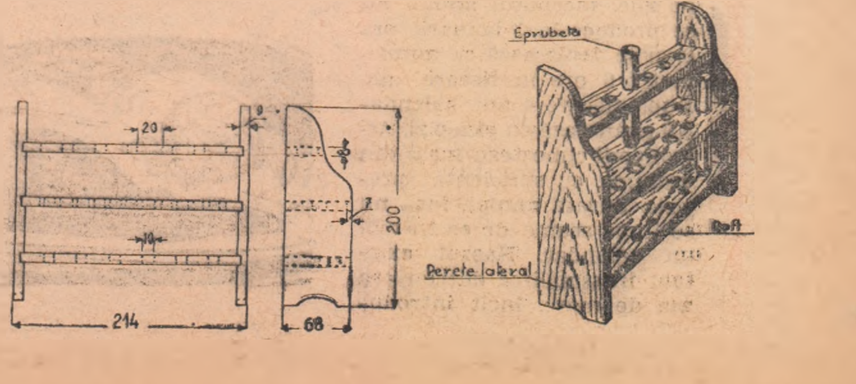
Pentru executarea pereților laterali avem nevoie de două bucăți de scîndură cu lungimea de 200 mm, lățimea de 70 mm și grosimea de 10 mm. Se rindeluiesc fețele și conturele celor două scînduri pînă cînd devin netede și la dimensiunile prevăzute în desen, se trasează forma pereților și apoi se taie cu ferăstrăul de contur. Netezirea conturelor după tăierea cu ferăstrăul se poate realiza cu rașpelul și apoi cu hîrtie sticlată.

Pe suprafețele interioare ale celor doi pereți se execută locașuri pînă la jumătate din grosime, pentru a fixa capetele rafturilor.

Se trece apoi la executarea celor trei rafturi. Raftul de sus se confecționează dintr-o bucată de scîndură lungă de 205 mm, lată de 30 mm și groasă de 8 mm. Se îndreaptă fețele și conturele cu rindeaua, se trasează centrele găurilor la distanțe egale și apoi se execută găurile cu ajutorul unui burghiu antrenat de coarbă. Celelalte două rafturi sînt puțin mai late decît cel de sus, avînd dimensiunile: 205×65×8 mm. Raftul de la mijloc este prevăzut cu două rînduri de găuri: un rînd de găuri nestrăpunse, în care se sprijină capetele eprubetelor așezate în raftul de sus și un rînd de găuri străpunse în care se așază un alt rînd de eprubete, care se sprijină în găurile nestrăpunse din raftul de jos. Prin urmare, pe acest stativ se pot așeza două rînduri de eprubete.

Avînd toate piesele gata, se șlefuiesc bine și apoi se asamblează stativul. Fixarea capetelor rafturilor în locașurile pereților laterali se face prin încleiere. Prin presarea pieselor cu un dispozitiv de strîns, cleiul pătrunde în porii lemnului, realizîndu-se o îmbinare trainică. După uscare, cleiul ieșit pe pereții laterali se curăță ușor cu lama unui briceag sau cu răzuitorul

M. TEODOR

ADEVERINȚA DE PRIMIRE

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Giurgiu Mircea din Bulzeștii de Sus, raionul Brad, regiunea Hunedoara, este un corespondent harnic și descoperim cu plăcere, aproape săptămînal, corespondențele sale. Sfătos, inimos, „cu condei", ne împărtășește neobosit nenumărate noutăți din școala și unitatea sa, aflate în creierii munților Apuseni. Am fost vara trecută prin regiune, ne-am apropiat pînă la o zvîrlitură de băț de Bulzeștii de Sus și de fiecare dată cînd îmi cad sub ochi scrisorile sale parcă văd aievea locurile de unde acestea pornesc: dealuri abrupte, unde și vara se folosesc sănii, poieni scurmate de mistreți, turme de oi ce acopăr văile ca niște pietre de var, defileuri în care hăulesc tulnicarii... Sînt locuri călcate de Horia, de Avram Iancu... Și totuși nu numai prilejul acestor excursii mintale ne fac să ne oprim la corespondențele lui Giurgiu Mircea. Mai e ceva...

De aproape două luni de cînd i-am făcut cunoștința nu există scrisoare în care Giurgiu Mircea să nu ne împărtășească un necaz. Același necaz. Necazul se cheamă... Toma Ion. Scrisoare de scrisoare, inevitabil, la început, la mijloc sau la sfîrșit, Toma Ion își scoate capul dintr-un paragraf. E ceva iritant, ca un ghimpe pe care corespondentul nu-l uită, nu-l poate uita. E bătăuș, obraznic, chiulangiu sau, cum se exprimă Giurgiu Mircea — „pune colopul la toate". Au trecut două luni de cînd i-am făcut cunoștință, a trecut toamna, a venit iarna, s-au schimbat multe peste tot, Toma Ion, nu! E ca un fenomen. Săptămînă de săptămînă, scrisorile din Bulzești mi-l aduc pe acest Toma Ion în față și de fiecare dată parcă nu-mi vine să cred ochilor: „Tot bătăuș? Tot obraznic? Tot chiulangiu? Fenomenal!" și nu știu cum, în jurul imboldului de a pleca într-acolo, vrăjit de chemarea corespondentului nostru, se înfiripă temerea.

—Veniți să vedeți munții noștri Apuseni, viața noastră nouă. La doi pași de Bulzești e Muntele Găina...

— Da, dar și mai aproape se află Toma Ion.

— Luați-o pe la Vidra de Sus, locul de naștere a lui Avram Iancu, nu departe de Țebea, cimitir al eroilor de la 1848, nu departe de Albacul lui Horia, Cărpinișul lui Cloșca, Mesteacănul lui Crișan...

— Da, dar Toma Ion e prin apropiere

— Vă e frică de el?

— Nu, nici vorbă. E altceva. E un sentiment greu de numit, dar pe care o să-l înțelegeți citind cele ce urmează. Sînt lucruri petrecute tot în Țara Moților...

Se află acolo, la Țebea, gorunul lui Horia, bătrîn de sute de ani, al cărui trunchi nu-l pot cuprinde șase oameni cu brațele desfăcute. Legenda spune că acum 180 de ani sub coroana lui se întîlnea Horia cu ortacii săi punînd la cale răscoala. Ceea ce a urmat știți din filele cărților de istorie... Vîlvătaia a cuprins cele 3 Crișuri. Cunoașteți sfîrșitul Crăișorului, tras pe roată, la Bălgrad, într-o zi de februarie, acum exact 180 de ani. Aceasta nu mai e legendă. Trupurile zdrobite au fost sfîrtecate, iar inima eroului îngropată la picioarele eșafodului. În aceiași noapte, tovarășii de luptă ai lui Horia au dezgropat-o și au dus-o pe drumuri tainice, spre Țebea, lîngă gorun, ascunzînd-o adînc între rădăcinile sale. Și a crescut gorunul hrănit de inima lui Horia, ca un uriaș. Se vedea din temnițele domnești din Baia și Brad, iar moții, lăsînd Valea Crișului, se apropiau și poposeau sub gorun. Și inima Crăișorului — e sigur — a schimbat nu numai acest drum... Acum, gorunul e bătrîn, rădăștile și vremea i-au scurmat trunchiul falnic și uriașul mai are un singur braț verde ce umbrește mormîntul altui neînfricat erou al munților Apuseni, Avram Iancu. Toamna, de pe acest braț, cad ghinde mari, ca un pumn de copil. Vin pionieri de pretutindeni, nepoți ai lui Horia, le culeg și le însămînțează prin satele lor. Și ies goruni plăpînzi ce cresc, cresc pretutindeni în Apuseni, purtînd în ființa lor, sub soarele vieții noi, ceva din inima lui Horia...

Și acum, imaginați-vă — dacă puteți — că un pionier ca Toma Ion, ar rupe micul gorunaș, ar rupe lăstarul. Senin, cu zîmbetul pe buze, nepăsător...

Nu cred că vă puteți închipui acest lucru, e de neconceput. Nu spun că Toma Ion a făcut acest lucru. Dar el face ceva asemănător. La fel de neconceput, de neînchipuit. În zilele noastre tradițiile revoluționare ale poporului înfloresc, cunosc o viață nouă, la ele se adaugă noi tradiții revoluționare. Sub conducerea partidului în patria noastră cresc oameni care respectă oamenii și viața lor nouă, care caută fără preget să-i sporească bogăția și frumusețea. Acest lucru învață să-l facă și pionierii, pretutindeni. Și, deodată se ivește cîte un Toma Ion. Iar el sluțește și urîțește și calcă în picioare această nouă frumusețe, vlăstarii ei: datoria de a munci, liniștea, omenia...

Stimez pe Giurgiu Mircea, pionierul din Bulzeștii de Sus, pentru că nu se lasă abătut, luptă să apere cinstea pionierilor din Apuseni — și nu numai acolo — că apără mlădițele vieții pionierești de dăunători, că vrea să șteargă o pată rușinoasă și o face perseverent, cu îndărătnicie.

În ceea ce privește pe Toma Ion, mărturisesc, aș vrea să-l văd. Mi-e însă greu să cred că am să-l găsesc. Nu numai pentru că e un „fenomen", ci pentru că lichidarea unor asemenea „fenomene" a intrat și ea în tradiția activității pionierilor noștri. De aceea și închei cu un optimist „pe curînd" dragul meu, Giurgiu Mircea și un „adio" pentru Toma Ion cel vechi. Pe cel nou aș vrea să-l îmbrățișez oricînd, oriunde, chiar sub umbrarul gorunului lui Horia. Nu e departe de Bulzești. Ce zici?

SPORT

Vi-l prezentăm pe MÎNDRU

Vocea crainicului este gituită de emoție: „...Madsen l-a driblat pe Caricaș, se îndreaptă singur spre poartă, este la 6—7 metri, șut... ...extraordinar! Extraordinar, dragi ascultători! Mîndru, portarul echipei noastre olimpice, a salvat un gol ca și făcut!..."

Ne reamintim cu toții momentele de mare tensiune ale celui de-al treilea meci R. P. Romînă — Danemarca, meciul decisiv de la Torino. În acel meci, cîștigat de reprezentativa noastră cu scorul de 2—1, după 90 de minute dramatice, portarul nostru a apărat excepțional sau, ca să cităm pe ziariștii italieni: „Mîndru che leone", ca un leu...

Este cea mai frumoasă amintire a inginerului Petre Mîndru, portarul echipei reprezentative și al echipei „Progresul" din categoria A.

— Îți place fotbalul, Petre? — l-a întrebat acum vreo 13 ani moș Bacinski, antrenorul echipei de juniori „Constructorul".

— Mult! a răspuns grav adolescentul de atunci, poate prea grav pentru vîrsta lui.

— Și ce-ai vrea să joci în echipă?

— Extremă! Fug iute și vreau să bag goluri...

„...Neavînd însă cine să ne apere poarta, din extremă am ajuns portar și am rămas pînă în ziua de azi. Și trebuie să vă mărturisesc că nu regret — ne-a spus zîmbind cu modestie Mîndru. E frumos să bagi goluri, dar parcă-i la fel de frumos să le aperi! E frumos și e greu. Pe umerii portarului apasă o răspundere deosebită. Se poate întîmpla ca echipa să joace bine și totuși să fie înfrîntă din cauza greșelilor portarilor".

— Sau invers!

— Asta mai rar — vine prompt răspunsul, cu aceeași notă de modestie, a portarului Mîndru.

„Un jucător exemplar. Conștiincios și muncitor la antrenamente. Un inginer prețuit la locul de muncă. Acesta este Petre Mîndru — ni-l caracterizează în cîteva cuvinte antrenorul său de la „Progresul", Cornel Drăgușin. Un om plin de optimism ale cărui speranțe se înfăptuiesc...

Și fiindcă sîntem la capitolul „speranțe" iată două, pentru anul 1964, ale celui pe care vi l-am prezentat: „Formația „Progresul", în care joc, să devină campioană, iar eu să îmbrac în continuare tricoul echipei reprezentative".

MARIUS POP

Concursul pentru „Insigna de polisportiv"

Zilnic, pionierii de la Școala de 8 ani nr. 5 din Turda pot fi întîlniți pe terenul de sport al școlii antrenîndu-se în fel de fel de concursuri sportive. Și după cum e firesc, o parte din aceste antrenamente sau concursuri au drept scop pregătirea și trecerea normelor pentru obținerea „Insignei de polisportiv". Despre acestea l-am rugat să ne vorbească pe unul din profesorii de educație fizică ai școlii, și anume pe tovarășul Ștefan Șimon.

— Vestea organizării Concursului pentru „Insigna de polisportiv" a fost primită încă de la început cu mult entuziasm de elevii școlii. Așa se explică că s-au înscris ca participanți la concurs. Școala noastră este nouă, ne lipsea un teren sportiv. De aceea primul lucru care l-am făcut a fost amenajarea terenului, la care copiii și-au adus o mare contribuție.

— Dar întrecerile?

— Pînă la întreceri, am început pregătirile. În orele de educație fizică, sau după-amiezile ne-am ocupat de îmbunătățirea condiției fizice. Și după cîteva săptămîni concursurile de atletism puteau începe. La primul concurs au trecut normele la triatlon aproape 60 de pionieri. Unora le-a venit mai greu... la greutate! Și de aceea am continuat să facem noi pregătiri. Concomitent, s-a început atît învățarea exercițiilor de gimnastică cît și tehnica flotărilor și cățărărilor.

— Cum ați organizat întrecerile ultimei probe?

— O parte din pionieri care au preferat înotul au fost îndrumați la bazinul din oraș, pentru bicicliști am organizat 2 concursuri, iar pentru pasionații schiului am inițiat cîteva întreceri pe dealurile din împrejurimi.

interviu de TEODOR CRISTIAN

Concurs de schi și săniuțe

Ninge. Fulgii de zăpadă se leagănă în aer, se împletesc cu glasurile vesele ale copiilor veniți pe derdeluș. Aproape că n-a rămas nici unul dintre pionierii celor două școli medii din Năsăud, care să nu se afle aici. Unii au venit ca spectatori, dar cei mai mulți dintre ei doresc să se numere printre concurenți. Se vede aceasta după săniuțele pe care le trag, sau după schiurile pe care le poartă pe umeri.

Dar iată că arbitrii și-au luat locurile lor, iar primii concurenți au și apărut la start. Săniuțele alunecă cu repeziciune pe derdeluș. Unii dintre copii își pierd echilibrul, cad, apoi se ridică și pornesc mai departe. Pe foile de concurs apar și primii cîștigători: BODEA DOINA de la Școala medie nr. 1 *și VOLDHETER ANDREI de la* Școala medie nr. 2. *Urmează acum întrecerile de dublu băieți și dublu fete. Titlurile de cîștigători sînt și aici împărțite între reprezentanții celor două școli: GRANCIU ION și GRANCIU MIRCEA de la* Școala medie nr. 1 *sosesc pe locul I la băieți, iar MOLDOVAN LIVIA și BOROȘ DOMNICA de la* Școala medie nr. 2, *la fete. La schi, după aproape o oră de întreceri, cei mai buni s-au dovedit: PETREANU ION și BURCEZAN RADU, ambii de la* Școala medie nr. 2.

R. ADRIAN

Năsăud — Cluj.

Biscuiții, napolitanele, pișcoturile, turta dulce și celelalte produse de patiserie conțin făină, grăsimi, zahăr, ouă, unt, cacao, fructe, arome etc. Produsele de patiserie sînt plăcute la gust, hrănitoare și foarte apreciate de copii și adulți. În unitățile cooperației de consum găsiți un sortiment variat de produse de patiserie!

Amintiri despre GEORGE TOPÎRCEANU

Vizitînd de curînd Casa muzeală „G. Topîrceanu“ de la Nămăeștii Muscelului, mi-am amintit că s-au împlinit 26 de ani de la trecerea dintre cei vii a popularului poet. Eram mișcat privind lucrușoarele rămase de pe urma viului, neastîmpăratului Topîrceanu: manuscrisele întocmite cu grijă și cu caligrafia clară și luminoasă, o tabacheră, ceasul deșteptător cu minutarele oprite la ora cînd a-ncetat să bată inima poetului, calendarul cu foaia arătînd aceeași dată. Eram mișcat îndeosebi fiindcă în această casă a compus Topîrceanu una din capodoperile sale: „Balada munților“. Marele poet a crescut pînă la vîrsta de școală pe lîngă o bunică dinspre mamă, care-și făcea veacul la schitul Văleni. Aici, în curtea umbroasă încep cele mai frumoase amintiri ale poetului. Se juca întotdeauna cu iezii unei capre din turma mănăstirii. Pînă a ajunge să scrie despre viața și drumurile bacilor, păstorilor și a marilor turme, copilul a trăit întîmplarea hazlie pe care o povestea, amuzat: Era foarte mic și urcase un tăpșan pe o cărăruie bătătorită, cînd odată ajuns sus, s-a pomenit față-n față cu o lighioaie cu coarne și barbă, care speriată poate și ea de mogîldeața întîlnită în drum, a behăit. Băiețașul ce purta încă rochiță, s-a speriat așa de tare, încît a căzut pe spate. Și, așa așezat în mijlocul cărării... a behăit și el, întocmai ca lighioaia. Ce-a fost în mintea lui, se-ntreba mai tîrziu poetul? „Poate voiam să-i răspund în limba ei, ca să mă pun bine cu ea? Poate c-am vrut să protestez? Ori poate că n-am voit nimic și, de spaimă, nu mi-am dat seama ce fac. Ceea ce e sigur, e că n-am plîns și n-am țipat să cer ajutor nimănui, am behăit doar!“. Un om care-și începea viața astfel, avea simțul hazului; dar el a cîntat pe baci și mioarele cu seriozitate și impresionantă emoție: „S-au ivit pe rînd în soare / Jos la capătul potecii / turma albă de mioare / Noatenile și berbecii / Sunet de tălăngi se-ngînă / Sub poiana din Fruntarii / Zăbovește-n deal la stînă, / Baciul Toma cu măgarii.

Legătura lui sufletească cu oamenii din popor se vede, mai cu seamă, din „Balada morții“. Această poezie i-a fost inspirată de viața grea a unei calfe de cizmar ce lucra la un atelier în apropierea locuinței sale. „Știi d-ta care a fost una din cele mai zguduitoare zile din viața mea? Să-ți spun: locuiam la Cîmpulung; pe strada Dezrobirii, colț cu Aricescu era o cizmărie. Vedeam seară de seară pe o biată calfă de cizmar cum se chinuie să mîntuie de dres un maldăr uriaș de ciubote și pantofiori. Am intrat într-o seară și l-am întrebat: — De ce n-ai d-ta odihnă nici ziua nici noaptea? — Apăi pentru că stăpînul meu mă silește să dreg într-o noapte claia asta de ciubote adunate preț de o săptămînă. De nu le gat, mă altoiește cu pumnii săi, și știți, că doară-l cunoașteți, ce namilă e și cît îs de zdraveni pumnii săi“.

Se vor întreba cititorii mei dragi de ce nu pomenesc de umoristul Topîrceanu. Le răspund cu vorbele marelui poet spuse mie. Subliniindu-i că-mi place mai mult și prețuiesc pe poetul poemelor serioase, decît pe cel ce compune producții umoristice, poetul mi-a spus, adînc frămîntat de ceva care-l măcina de mult: „Deși-n copilărie și adolescență mi-a plăcut să petrec și să cînt dimpreună cu prietenii mei — aveam o voce frumoasă de tenor — în mine s-a înrădăcinat de timpuriu viața grea a bunilor mei, traiul obidiților țărani și muncitori de la oraș. Ei mi-au insuflat mai degrabă un suflet trist. Vorba de poet umorist nu mi-a plăcut niciodată. Eu îs mai degrabă un om gînditor, înclinat către chibzuială și tablourile grave ale vieții“.

G. Topîrceanu era modest din fire, de-o deosebită noblețe și curățenie sufletească.

Odată l-am întrebat:

— De ce porți haina închisă pînă la gît cu nasturi? E o rămășiță din armată?

— Nu, e o rămășiță din școală... Atît de dragă îmi era uniforma de elev, așa de bine mă simțeam în ea, încît am adoptat-o spre a fi potrivită sentimentului meu sufletesc: un veșnic școlar și din punct de vedere vestimentar. Nu ai observat cîte poezii am scris pentru copii? Tocmai spre a-mi aminti mie însumi că cea mai frumoasă, mai luminoasă perioadă din viața mea a fost cea a copilăriei și adolescenții. Doar că-n loc să port uniforma albastră, haina mea școlărească e de catifea cărămizie. Cum vei fi observat, am scris multe fabule și istorioare în versuri pentru copii și dragostea mea nețărmurită pentru natură, păsări și lighioane, nu o întrece pe aceia pentru copii, pentru că mă simt veșnic copil și un permanent student.

Poetul cu suflet fraged de copil și inimă nespus de simțitoare pentru tot ce este frumusețe omenească și dăruire de suflet, s-a stins în 1937, în luna mai, pe care de atîtea ori a cîntat-o cu gîndul la cei mici.

CAMIL BALTAZAR

DE NECREZUT!

Decorul

Locul unde școlarii vrednici au cele mai mari bucurii și satisfacții. N-ați ghicit? Clasa!

Acțiunea

Se petrece... adică, de fapt s-a petrecut mai de mult. Acum (sperăm că) nu se mai petrece!

Actul I

(Cortina se ridică puțin cam nedumerită: deși în clasă nu e nimeni, totuși se aud niște gemete și văicăreli în șoaptă).

O bancă: Oooof!

Altă bancă: Ce-i surato? Iar ai vreo poveste cu cei doi școlari ai tăi? Te-au mînjit cu cerneală?

O bancă: Mai rău!

Altă bancă: Te-au scrijelit cu bricegele?

O bancă: Și mai rău!

Altă bancă: Ți-au rupt vreun picior?

O bancă: Și asta încă aș mai fi răbdat.

Altă bancă: Vai de mine! Dar ce ți-au făcut, soro, atît de îngrozitor?

O bancă: Nu e vorba de mine, ci de ei. Mîine clasa dă teză la geografie.
Ei bine, școlarii mei n-au învățat mai nimic. Iar azi vorbeau între ei: cum să copieze din carte.

Altă bancă (scuturîndu-se din toate balamalele): Phiii! Urît lucru!

O bancă: Și totuși nu-s copii chiar atît de răi. De cînd stăm împreună, mi-am dat seama.

Altă bancă: Dar nu le place să se ostenească.

O bancă: Exact. Tot ar vrea să scape cît mai repede de lecții. Mi se rupe inima cînd îi văd atît de ușuratici! Acum s-au gîndit să copieze. Ce mă fac cu ei, surioaro dragă? **(plînge).** Of-of-of! Cum să-i împiedic? **(plînge cu sughițuri).**

Altă bancă (profund impresionată): Liniștește-te, cumătro dragă, și nu mai plînge!

O bancă (printre lacrimi): Cum să nu plîng? Sînt o bancă bătrînă și binecunoscută în clasa asta. Am răbdat multe. Cîte un copil mai zvăpăiat m-a călcat în picioare în timpul recreațiilor. Alții m-au înțepat cu penițele. Dar niciodată un școlar n-a săvîrșit pe spinarea mea o faptă atît de rușinoasă!

Altă bancă (sincer îndurerată): Te înțeleg! **(Fulgerată de-un gînd salvator):** Cumătro, stai! Mi-a venit o idee! Vrei să-i împiedici de la fapta lor necugetată? Nu există decît o singură soluție...

O bancă: Care?

Altă bancă: Să scîrțîi!!

(Cortina cade prăpădindu-se de rîs la auzul acestor cuvinte cărora ea, ca și dumneavoastră, de altfel, nu le-a prins încă tîlcul).

Actul II

(Cortina se ridică gravă, tăcută și serioasă. Are și de ce: profesorul a dat subiectul tezei și acum se plimbă printre șirurile de bănci unde elevii stau aplecați asupra caietelor).

Un școlar (șoptit): Psst! Nelule, fii atent. Scot cartea.

Banca: Scîrț!

Alt școlar (tot șoptit): N-o pune acolo. Nu văd.

Banca: Scîrț!

Un școlar: Ia-o tu!

Banca: Scîrț!

Alt școlar: O s-o țin pe genunchi.

Banca: Scîrț!

Un școlar: Stai mai așa, să văd și eu.

Banca: Scîrț!

Alt școlar: Na-na, că-mi cade!

Banca: Scîrț!

Un școlar: Deschide-o și caută lecția.

Banca: Scîrț!

Alt școlar: Na-ți-o! Deschide-o tu!

Banca: Scîrț!

Un școlar: Gata. Aici e. Ține-o așa. Ne uităm pe rînd ca să nu ne observe.

Banca (cu o mînie surdă, fioroasă): Scîrț! Scîrț! Scîrț! Scîrț! Scîrț!

Profesorul: Ei voi, ce vă tot mișcați acolo în bancă? **(apropiindu-se).** N-aveți astîmpăr? A! Dar ce-i asta? Văd că n-ați scris încă nici un rînd!?! Nu cumva... așteptați să vă vină „de undeva“ inspirația?... Știți ce? Ia dați-mi cărțile voastre să le duc la catedră. Așa o să puteți lucra mai liniștiți și mai bine! **(se îndepărtează).**

Un școlar:
Alt școlar: **(au deschis gura mare, dar n-au reușit să mai scoată nici un sunet).**

Banca (respirînd ușurată): Uf! De necrezut! Am izbutit!

(Cortina coboară încet, gînditoare, minunîndu-se în sinea ei de înțelepciunea băncilor din clasă).

Învățătură de minte

Fiecare cititor al gazetei noastre care a înțeles-o este rugat s-o scrie peste cele trei rînduri de puncte de mai jos și să ne-o trimită la redacție, ca s-o putem comunica apoi celor doi școlari din banca din fund, care se mai întreabă încă și acum DE CE au luat cîte un PATRU cît toate zilele la teza de la geografie!

. . . .
. . . .
. . . .

POȘTA LITERARĂ

vă răspunde poetul Dan Deșliu

Am găsit de cuviință ca, de astă dată, poșta literară să se ocupe de lucrările unui singur corespondent: pionierul Niculăescu Gheorghe, *din clasa a IV-a a Școlii de 8 ani din comuna Vîrfuri, raionul Tîrgoviște, regiunea Ploiești. După cum se poate constata din cele cîteva exemplificări de mai jos, Gheorghiță — căruia părinții și colegii îi spun Dorin — vădește multă sensibilitate poetică și o forță de exprimare puțin obișnuită la această vîrstă. Deși forma în care-și transpune ideile nu este întotdeauna destul de închegată (am impresia că ar fi necesar să acorde mai multă atenție muncii de șlefuire a cuvîntului), încercările sale impresionează cel mai adesea prin imagini surprinzătoare, prin asociații și comparații simple, dar sugestive. Astfel, zăpada seamănă cu o cădere de steluțe albe, norii se ridică pe cer ca vulturii din povești, becul aprins pare o lună înmiresmată... Pentru Dorin, natura este un prieten drag și apropiat: el discută cu privighetoarea și e mîhnit că nu poate răspunde la chemările rîului.*

Lucru deosebit de îmbucurător, cel despre care vorbim se dovedește a fi totodată un școlar excelent (are numai note de 10 și 9) și un adevărat pionier, fruntaș în toate acțiunile organizației. Urîndu-i noi succese la învățătură, hotărîre și perseverență în munca literară — publicăm în încheiere trei din poeziile primite.

Satul meu

Frumos e satul meu:
În fiecare seară
Lumina se aprinde...
Printre ferestre larg deschise
Becul sclipește ca o lună
Plină de miresme.

Sfîrșit de toamnă

Sfîrșit de toamnă
Nopțile mari,
Zilele mici.
Vîntul șuieră
Pe dealuri,
Peste văi și peste munți.
Cocorii au plecat
Și rîndunelele au părăsit
Cuibul construit.
Norii se ridică în înaltul cerului
Ca vulturii din povești.
. . . .
Acum cad, cad din ceruri stele,
Stele albe, mititele...

Privighetoarea

O, pasăre măiastră,
Tu cînți atît de dulce!
Aș vrea să te ascult în fiecare dimineață:
Mi se pare
Că frumosul tău cîntec
Mă înveselește.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii“, telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“ 40361